

Какво искаше да каже тази вече старѣеща жена, съ жълто, подпухнало лице и вѣхнеща плътъ... Заканваше ли се? Предупреждаваше ли?

— Какви бѣха новинитѣ отъ Епиръ? — попита Целгуба и седна на края на масата, като играеше небрежно съ острия ножъ, който служеше за срѣзване връвчицитѣ на печатитѣ.

— Добри... — отвърна сухо Борилъ и извърна грѣбъ, скръсти рѣще, почна да се разхожда изъ стаята. — Голѣма частъ отъ ломбардитѣ минавали, поради добрата плата, къмъ Михаилъ Комненъ. А напоследъкъ, при едно сблъскване съ латинитѣ, той уловилъ въ пленъ самъ конетабла Амадео Буфа, съ цѣлата му свита, накаралъ да избиятъ всички рицари, а бедния конетабълъ, заедно съ капелана му и други трима барони, разпъналъ на кръсть...

— Сигурно и дъщеритѣ му не ще сж по-малко кръвожадни отъ него... Момичетата приличатъ на бащата... — подхвърли царицата и метна крадешкомъ взоръ къмъ Борила.

Той внезапно се извърна и спрѣ на нѣколко крачки предъ нея. Лицето му бѣ зло и чуждо.

— Какво искашъ да кажешъ?

— Нищо. Чудя се, какъ Михаилъ Комненъ не щади дъщеря си, невѣстата на младия Евстахий, като дразни по такъвъ начинъ Ерикъ Филандъръ... Или той не мисли и за децата си. Сякашъ вмѣсто сърдце има камъкъ... Разпряха, че дъщеря му била болна.

— Коя? Мария?

Целгуба се изсмѣ.

— Не. Голѣмата...

Изведнѣжъ тя захвърли ножа на масата, скочи.

— Тия ли сж всичкитѣ новини?

Борилъ я изгледа мрачно. Дигна рамене.

— Ерикъ Филандъръ се бѣше посвѣзелъ следъ майския парламентъ въ Равеника, кждето всички барони отъ империята му бѣха сключили миръ помежду си, ала победата на Ласкарисъ ще му е развалила радостъта, защото Ерикъ бѣше въ сюзъ съ Иконийския султанъ...